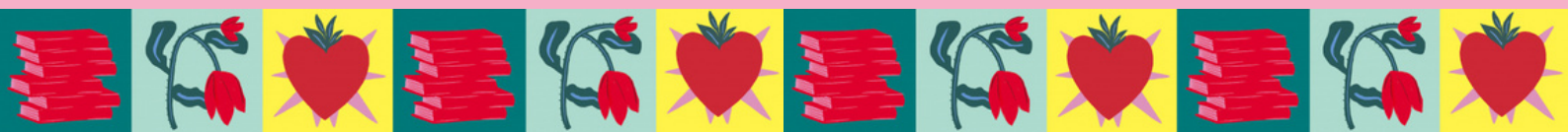

SANT JORDI 2023

**26è recull de poesies i relats breus
de la Gent Gran del Prat de Llobregat**

DIADA DE SANT JORDI

Aquest any, per aquest dia, m'agradaria escriure unes paraules, dedicades, al meu poble d'origen, a les nostres arrels, que sempre d'alguna manera ens acompanya en la vida.
Doncs on, un neix i creix, , marca per sempre la seva existència.

Jo no puc ni vull oblidar el lloc on vaig neixer i creixer, la meva procedència per mi és molt important, trobo que és molt bonic dur damunt nostre, aquesta sensació de sentir-nos sempre una mica infants, nens i nenes, que amb els anys el seu cos s'ha anat transformant, però que l'esperit de la joventut sempre el tenim present.

Això no te res a veure en la dita, de que "Hombre viejo dos veces niño", d'això res de res, per mi la dita és: "Home o dona grans, mil vegades més sabi". O sinó de què ens serveix la vida? sinó és per adquirir sabiesa i coneixements.

Jo sóc filla d'un poble, que té el campanar molt bonic, és bastant alt, esbelt, senzill, quan el veig, al mirar-lo em sento identificada en ell: bonica, esbelta, senzilla en les meves aspiracions. I també com ell, amb molts anys viscuts, però allí està, i jo aquí estic ... a punt de fer el meu aniversari, 75 anys, un número contundent, i com cada any penso celebrar-lo amb tots els meus.

Per acabar, aprofito també per felicitar-vos a tots vosaltres avui presents, en el vostre aniversari, d'aquest any 2023.
Per molts anys a tots!

Ramona Pané

QUÉ BONITO ES EL PRAT

Qué bonito es El Prat
con sus campos y sus parques,
qué bonito es pasear
ver los niños a jugar
con sus padres y sus madres.

Qué bonitos son los campos
con melones y alcachofas,
la Avenida Montserrat,
el mercado semanal
donde venden tantas cosas.

Con su playa tan bonita
nos iremos a nadar,
y las aves nos visitan
y se van al Llobregat!

Qué bonito el Remolar
con tantas actividades,
qué bonito es disfrutar
aprendiendo a cantar
y hacer buenas amistades.

Qué bonito que es El Prat
con sus campos y sus parques,
llegando la primavera
hay flores por todas partes.

María Buitrago

TE QUIERO

Mil novecientos setenta y siete – nuestra boda ... Te quiero hasta el máximo.

Mil novecientos setenta y nueve – nace nuestra hija.
Toco el cielo con la punta de mis dedos.

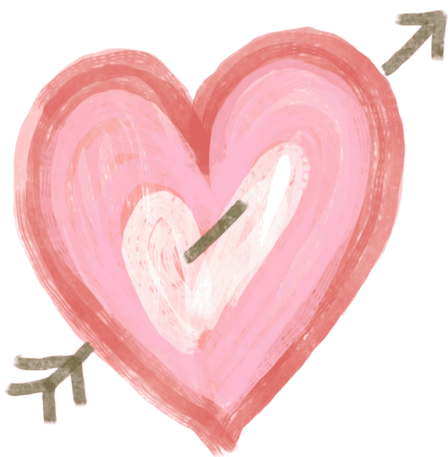
Mil novecientos ochenta y ocho ¡Lo conseguimos! Nace nuestra segunda hija.
Somos una familia!!!

Mil novecientos noventa – gracias por existir ... así yo también existo.

Dos mil dieciocho – la jubilación.
Sigo pensando, sintiendo lo mismo. Una vez dije que nuestro amor no es de aquí, sino de más allá.
De siempre, para siempre ... Te quiero tanto, por tanto que solo tú y yo sabemos.
Me sorprendes diciendo que uno más uno
a veces suman uno.
Estamos juntos amor ...

Te quiero sin límites, sin distancias, sin miedo.
Te quiero por tu esencia que está intacta, igual que cuando nos conocimos.
Tú me iluminas, si me pierdo o me asusto,
tú me rescatas con tu mirada.

Por todo por tanto, gracias por existir.

Graciela García Pinos

FELICES PASQÜES 2023

Fa 40 anys que tenia la meva feina, un gimnàs al carrer Joan Maragall núm. 57, el Gimnà Delfos. Tothom em coneixia per la Teresa del gimnàs. En aquells anys la Seguretat Social no donava el servei de recuperació. Als ictus, els feia la recuperació de manera particular. Anàvem al domicili del pacient. Si era lluny t'enviaven un taxi o la família et recollia dos o tres dies a la setmana per seguir el programa, depenia de l'afectació, quan podien se'ls recomanava acudir al gimnàs. Les famílies et recomanaven, et cridaven inclús de d'altres poblacions.

Així, assistint a cursets especialitzats, em vaig acostumar a atendre persones que ho necessitaven, fosin dones, homes grans o joves accidentats.

Van ser anys de molta feina, treballant amb il·lusió i ganes de complir el millor que podia. Escoltant problemes de tota mena, intentant ajudar.

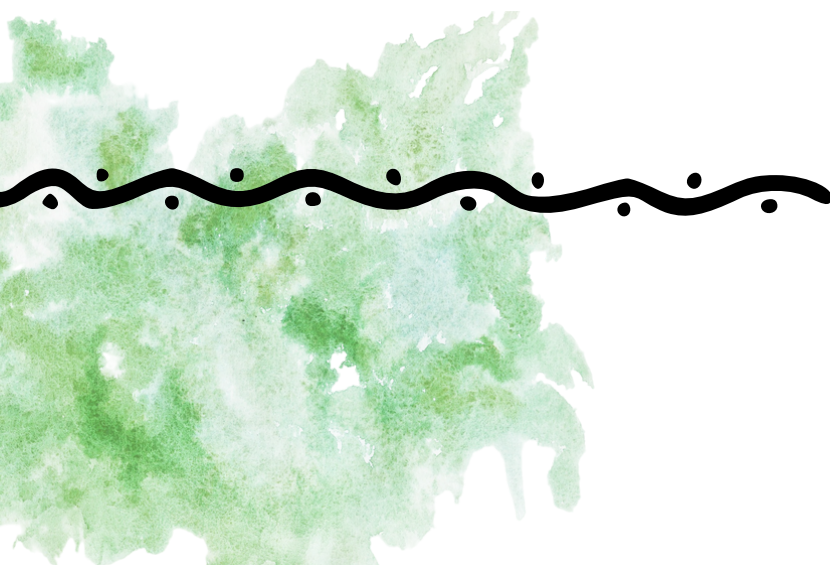
Ara jubilada, encara de manera altruista no tinc un no per qui em necessita. Aquests 40 anys de servei a les persones no els poden destruir alguns fets puntuals de persones problemàtiques que no estan contentes amb com els ha anat la vida.

Gràcies a tots els antics clients, el hi desitjo el millor, i un record perls que ja no hi són.

Qui té una feina que li agrada, treballant no s'adona del perill. De tant en tant sorgeix encara algú amb les mans foradades que voldria fer-te la trabeta. Les envejes són sentiments tòxics que fan sofrir a qui els pateix. Aquí no hi entro... que vagin al servei de mediació.

Tenim la sort al Prat de tenir aquest servei que és gratuït i funciona molt bé. Allà els orienten persones ben preparades per aquests casos de pacificació que són ben necessaris.

Treballant amb molta austeritat empenyem aquesta crisi amb alegria, cultivem la salut emocional: cant coral, música, gimnàstica i persaments positius.

Teresa Bastida

A DON ANTONIO MACHADO

Ya hace cincuenta años
que nos dejó DON ANTONIO
pero quedó su trabajo
así no se fue del todo.

El poeta sevillano
que dejó su Andalucía
vio el paisaje castellano
y se enamoró de Castilla.

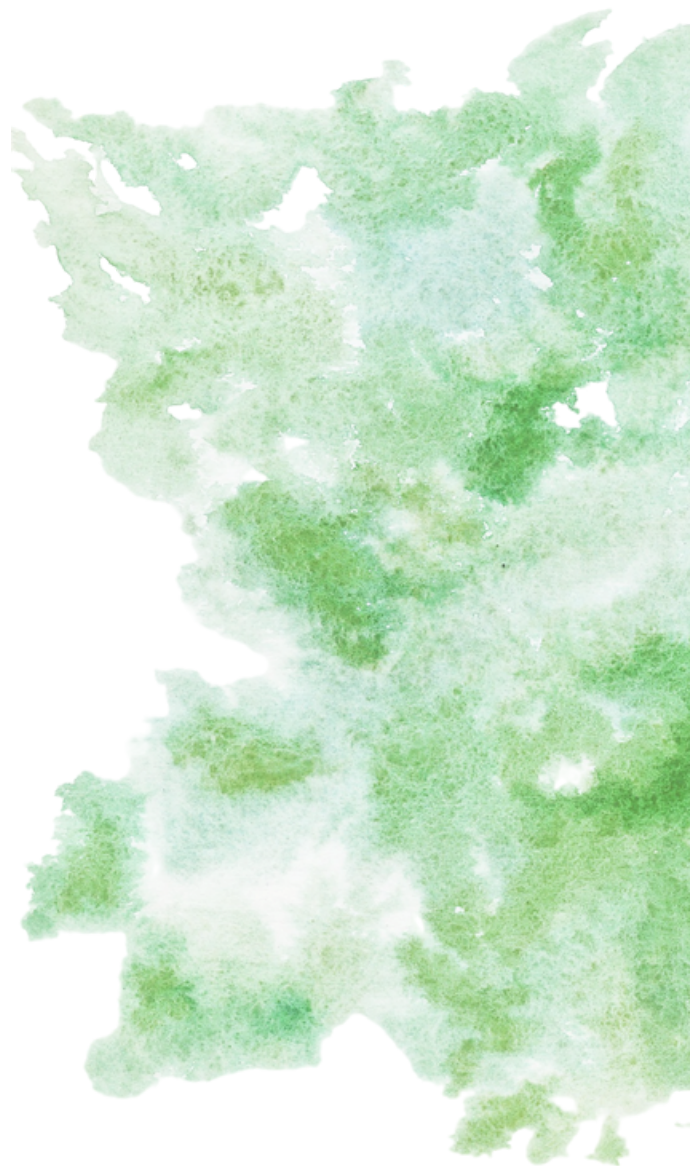
A los campos de Castilla
escribió con gran fervor
sin olvidarse de Duero
río de su gran pasión.

A penas sin darse cuenta
se enamoró de LEONOR
ella con dieciséis años
él con más de treinta y dos.

Después su segundo amor
se llamaría GUIOMAR
que no era ciencia ficción
sino un amor de verdad.

Él decía que no hay camino
se hace camino al andar
y por los montes de espino
dejó su ESPAÑA natal.

Sevilla le vio nacer,
Castilla le vio escribir,
por los Pirineos se fue
y Francia le vio morir.

Felisa Domínguez

LA CASA DELS AVIS

La Maria avui té festa de l'institut i ha quedat amb la seva cosina Júlia per anar a fer un passeig amb la bici, i anirà fins a casa seva que també és la casa dels avis. Una masia que està una mica apartada del poble.

Diu adéu a la mare que està teletraballant, agafa la bici i se'n va. Trigarà uns vint minuts en arribar, i va cantant tota contenta pel camí fins que a través dels arbres ja divisa la casa.

En arribar es troba amb tot un enrenou de corredisses, i és que l'àvia en aixecar-se ha caigut i la mare de la Júlia tem que s'hagi trencat l'os del fèmur. El germà de la Júlia ha sortit corrents a avisar al pare que està al camp.

De seguida han avisat l'ambulància, l'avi està a la cuina esmorzant mig plorós, i és que encara no li han explicat res però a la seva manera ja se n'ha adonat que alguna cosa no anava bé.

La Júlia em posa al corrent de tot, i sóc jo que després de saludar a l'avi i fer-li un petó, li he dit de la manera més suau que l'àvia havia caigut, que no pateixi que vindrà una ambulància i la portaran a l'hospital per fer-li una revisió, i estar segurs que no s'ha trencat res. Però l'home està molt nerviós i s'ha abraçat a mi tot plorant. Quan arriben pare i fill del camp ja l'ambulància està apunt de marxar, li han fet una petita exploració a l'àvia i creuen que no s'ha trencat res, però per més seguretat, a l'hospital li faran una bona ullada.

La tieta Mercè, que és la filla, ha marxat junt en l'àvia i ara toca esperar a veure que diuen els metges.

L'oncle ens diu que ja podem fer la nostre, ells ja esperaran que tornin, però tan la Júlia com jo ens estimem més ser-hi quan arribin.

Busquem un joc per passar el temps i li diem al meu cosí si s'apunta, i ens diu que sí, que està disposat ha guanyar totes les partides, però heus aquí que l'oncle també s'apunta i comencem tots quatre el joc, i l'avi ja més tranquil fa d'espectador.

Estem tan distrets que no ens adonem compte que ja en són arribats, l'àvia està prou eixerida, l'avi quan la veu fa un sospir i posa bona cara. La tieta ens diu que ha sigut un petit ictus, que per sort ha estat molt lleu, i que pràcticament es recuperarà molt bé. Estem tots contents perquè és una bona notícia.

Ha passat l'estona i ja és migdia, faig un petó als avis i una abraçada a tots, i hem dispost a tornar cap a casa quan la Júlia li diu als pares si podria anar amb la seva cosina a dinar i passar la tarda. Li diuen que sí, i molt contentes s'abrecen totes dues, agafen les bicis i se'n van.

En arribar a casa saluden la mare de la Maria, li expliquen tot el que ha passat. Ella molt nerviosa els diu que parin taula, que mentrestant farà una trucada per saber com continua l'àvia, i quedar-se més tranquil·la.

Ben dinat pensen que podrien fer per passar la tarda el millor possible, telefonen a unes companyes i queden totes juntes per anar a passar la tarda a un petit parc d'atraccions que hi ha al poble del costat. Sobre les quatre es troben totes a la plaça de la Vila per a agafar el bus que fa un recorregut per quatre o cinc pobles, que relativament no es troben gaire separats l'un de l'altre.

En deu minuts ja han arribat, totes contentes i fent xerinola s'encaminen cap al parc, un cop allà han de fer una mica de cua, al ser festa escolar hi ha força jovent, quan ja tenen les entrades estan disposades a passar-ho d'allò més bé.

Encara no han fet quatre passos uns quants nois passen pel costat i els diuen – noies avui hi ha karaoke, us animeu i veniu amb nosaltres –. Elles es miren, parlen un moment i els diuen que sí. Tots junts, quan els toca, pujant a l'escenari per fer la seva actuació.

Riuen molt i ho passen d'allò més bé cantant i ballant.

Quan ja han acabat baixen de l'escenari, i a l'últim graó la Maria s'ensopega i cau amb tan mala sort que se li ha torçat el turmell esquerra, i l'han d'ajudar a passar-se dreta. Un dels nois que ja fa segon de medicina, li mira i diu que el millor que pot fer és anar d'urgències, però ella diu que primer vol passar per casa seva.

La Júlia està a punt de demanar un taxi, quan en Robert que és l'únic que té cotxe, li diu que ja la portarà ell a casa junt amb la seva cosina, la resta se'n van cadascun amb el bus que els correspon.

Quan arriben a casa, els pares s'espanten una mica en veure que la Maria està una mica blanca de cara, els expliquen el que ha passat mentre la mare porta la filla al metge, i el pare va a deixar a la Júlia a casa dels avis. En Robert se acomiada, i els demana un telèfon per poder saber que li han dit a la visita.

Per sort no té res trencat, li fan un bon massatge i l'immobilitzen tot el peu. L'envien cap a casa perquè faci uns dies de repòs i banys d'aigua amb sal i que estigui cinc o sis dies sense posar el peu a terra.

L'endemà cap al migdia el Robert li telefona per saber com es troba, li diu que té la tarda lliure i si a ella li ve de gust passarà a veure-la una estona. La Maria li contesta que ja l'espera.

Els dos joves passen una tarda mol agradable tot xerrant d'una i mil coses, mentre la mare de la Maria els prepara un bon berenar.

Abans de marxar es passen els mòbils i així estaran en contacte pel whatsapp.

Passen els dies i la Maria es va trobar millor. La Júlia quan surt de classe passa cada dia per casa seva per fer-li una estona de companyia i deixar-li els deures perquè no perdi el curs.

Amb el temps, la Maria, la Júlia i en Robert, forgen una bona amistat, tant que formen un trio inseparable.

Teresa Rof

LA TENDRESA

Difícil encàrrec, descriure la tendresa com a tal. Amg tota la seva amplitud, maneres i formes de mostrar-la.

Quan acarones un infant aflora aquesta tendresa de manera natural, però és diferent el sentiment quan l'infant és el teu nét. És tan profund, tan teu...

Tinc unaneta de quatre anys i mig, que per més que la miro mai em canso. Faig les mil moneries i tot el que faig a ella li agrada, em segueix al darrere allà on vagi cridant: iaia!

Quan puc li faig un petó. Crec que això és la tendresa. Es barreja amb afany de protecció i bons desitjos.

La tendresa de la parella és molt diferent. Pots passar al seu costat dies sense saber que ell és allí. Ho saps, però penses: "és normal que sigui". El dia que et dona per pensar: "I si no hi fos?", llavors se't desperta una tendresa tal que et sents culpable per no buscar cada dia una estoneta perquè flueixi. Com quan et despertes a mitjanit i et trobes abraçada a l'espatlla del teu (quasi sempre) amic, company, amant, viatge del teu vaixell i ritme de la teva vida. Això, crec, és la tendresa. També ho és en aquells moments de desassossec, quan ens hem d'ajudar, acompanyar i perdonar, si cal.

Teresa Bastida

SANT JORDI

El día de Sant Jordi es un día muy especial para todos,
porque nos transmite buen rollo,
y en particular a las parejas, que se regalan flores y libros.

El caballero se hizo muy popular en todas partes del mundo,
con la leyenda de la rosa que salió de la sangre del dragón,
y por eso es tradición.

El día 23 en Cataluña es como si se celebrara la Fiesta Mayor,
por el ambiente de las calles,
todos pasean con la rosa,
todos pasean con el libro,
todos se regalan rosas y libros,
en señal de amor.

Paquita Castillo

UNA ANÉCDOTA DE NAVIDAD

Como todos los años, en las casas, se montará un pesebre para la celebrar la Navidad.

Pero hay una anécdota que pasó en aquel memorable día y que no todos conocen, pero yo os lo voy a contar.

Se hallaban los pastores recogidos ya, unos cenaban queso, pan y buen trago de vino para el cuerpo calentar. Otros, hartos, dormitaban ya cerca del fuego pues la noche fría está.

Ya los pastores acababan de cenar, todos no, había uno que no para de tragar. El compañero le dice - cuidado, que te va a hacer mal, está muy bueno este queso y el vino todavía más-.

Al rato todo en silencio está, de pronto una luz celestial les hace despertar - DESPERTAD PASTORCILLOS, EL HIJO DE DIOS NACIÓ YA.

Anunciado estaba ya y a adorar al niño irán, todos recogen sus cosas y empiezan a caminar, seguirán a aquella estrella que el camino iluminará.

Más de pronto, uno se da cuenta que no todos están, falta el pastorcillo glotón al que llaman catalán porque con una barretina roja siempre va. Pronto se dan cuenta que descompuesto está por ese motivo se quedaba atrás.

Cuando se hace un pesebre, nada debe faltar, un lindo nacimiento con José, María y el niño, los Reyes Magos a lo lejos vendrán. En el río unas lavanderas con sus ropas están y muchos pastores con sus ovejas esparcidos irán, pero en todo pesebre que se precie nunca debe faltar, en un rincón entre arbustos escondido estará aquel pastorcillo que llamaban el catalán y que desde entonces su nombre será El Cagané del portal.

Él un mal rato debió de pasar, pero su presencia graciosa estará, además sirva para recordar que en el as Navidades comiendo no os debéis pasar.

Carmen Villaescusa

LES BONES PERSONES

Vull fer un homenatge a les persones que són bones de pensament i de fets, que mai critiquen ni jutgen.

Són persones optimistes, que estimen els demés pel que són, no pel que tenen. Tenen una bondat innata, que fa que et facilitin la vida sense demanar res a canvi. Proporcionen felicitat i mai fallen.

Qui té la sort de conèixer alguna d'aquestes persones mai li faltarà pau, amor i tranquil·litat.

Quan algú està baix de moral: l'animen; en la malaltia: el curen; en la fam: l'alimenten i en la solitud: l'acompanyen. Per això és molt important a la vida rodejar-te de bones persones. Aquestes persones són i viuen a tots els racons del món. No les determina ni la raça, ni el lloc de naixement, ni els estudis, ni la seva condició sexual, ni la seva ideologia política; les determina la seva educació, els principis i la generositat envers els demés. Per a les bones persones no existeix la rancúnia, ni l'enveja, ni la gelosia, ni l'afany de criticar per perjudicar als altres. Tot això fa que tinguin un cor i no una pedra dins del pit.

Vull dedicar aquest escrit a les persones que m'han rodejat i m'han donat amor i felicitat al llarg de la meua vida. Entre elles hi ha la Teresa, que segur que allà on sigui segueix vetllant a tothom. Sempre li estaré agraïda per tots els moments feliços que em va fer passar. -Gràcies Teresa per tot l'amor que em vas donar i que li vas donar a totes les persones que t'envoltaven: a la teua família, els amics, els veïns i a tothom-.

Recordo, en una ocasió, que dues veïnes seves es criticaven, no es queien bé i es portaven malament l'una amb l'altra, i ella va aconseguir que acabessin fent-se amigues.

Mai la vaig sentir parlar malament de ningú, sempre trobava alguna cosa bona per dir de tothom, sempre amb un somriure a la boca.

Va cuidar del seu marit, que per desgràcia es va posar molt malalt, fins a la seva mort, i mai es va queixar ni va dir que estava cansada o deprimida.

Va ser una dona molt forta, lluitadora, treballadora i molt valenta, i va procurar que tothom que l'envoltava fos feliç.

La Teresa va ser la meua sogra. -Mai t'he oblidat ni t'oblidaré, Teresa.

Vaig tenir la sort de compartir amb tu gran part de la meua vida, d'escoltar els teus consells quan te'ls demanava i les teves paraules sempre amables.

Gràcies per acompanyar-me, per donar-me receptes de cuina, perquè tu vas ser una gran cuinera, per ser una molt bona àvia pels meus fills.

Gràcies per tot això i per tenir un cor que no et cabia en el pit, i sobretot per estimar-me tant i valorar-me sempre. Em presentaves a tothom orgullosa de mi, dient: mireu la meva jove que maca és, però no només per fora, també per dins. Tu sí que vas ser una bona persona i vas deixar una gran empremta en mi i en tots els que et van conèixer. Vas tenir una gran bellesa, fins i tot físicament, la meva filla que era la teva néta s'assemblava molt a tu, tothom ho deia. Però per a mi la bellesa més gran que vas tenir va ser la teva bondat-.

Pocs segons abans de morir vaig poder agafar-li les mans i li vaig fer un gran petó a la galta; estava estirada damunt del llit, em va mirar i em va fer un gran somriure i seguidament va tancar els ulls. Va ser el nostre acomiadament. Fins i tot el metge va dir al meu marit i a mi que semblava que havia mort contenta i en pau.

Desitjo que en el món no hi faltin mai les persones com la Teresa, perquè fan que les persones que les envoltin se sentin valorades i estimades. I en definitiva, fan que la vida sigui molt més feliç.

He volgut fer un recordatori a la Teresa, una de les persones més bones que he conegut mai, i encara que algunes tenen mala fama, per a mi, va ser la meva estimada sogra.

Maite Contra

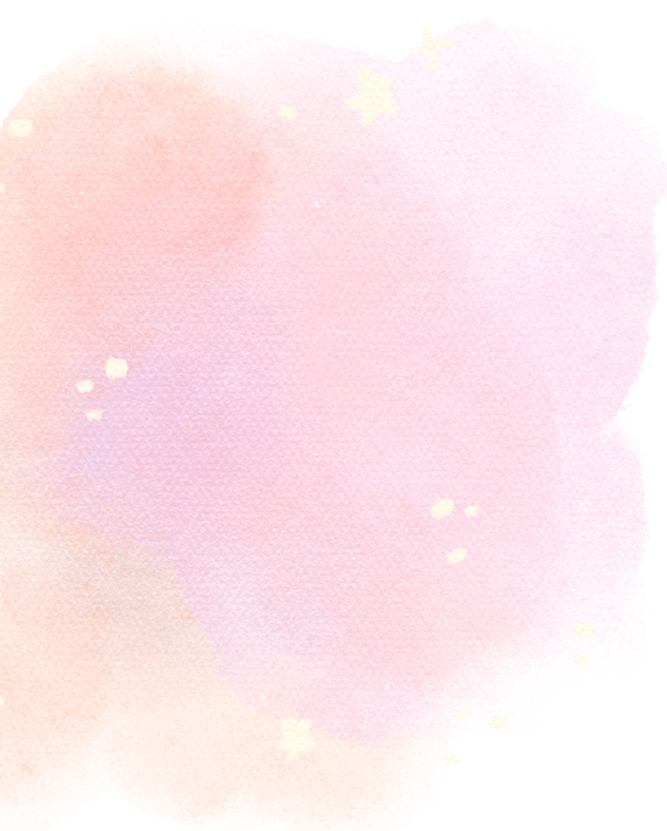
ESA MÁGICA TARDE DE SANT JORDI

La primera vez que te vi
me fijé en tu mirada.
Era tan dulce y cariñosa
que me dejaste enamorada

Siempre que nos cruzábamos
nuestros ojos se encontraban,
y mi corazón latía tan fuerte
que parecía que me ahogaba.

Esa mágica tarde de Sant Jordi
vi como tu cara se sonrojaba
y comprendí en ese momento
que eras el hombre que yo buscaba.

Tus caricias, besos y abrazos
me dejaron sin aliento.
Y nuestro amor voló tan alto,
que llegó hasta el firmamento.

TE MARCHASTE

El día que tu naciste
nacieron todas las flores
y en la pila del bautismo
cantaron los ruiseñores.

Sé que el amor no es eterno,
y aunque te quiera olvidar
mi corazón se revela,
y se empeña en recordar.

Tengo el corazón contento,
desde que aquel momento que llegaste a mí.
Y no supe lo que hacía, vida mía,
enamorándome de ti.

Te marchaste y nunca supe,
la causa de tu partida.
Eché mano a mi orgullo,
y me aparté de tu vida.

A veces cuando te encuentro
me esfuerzo por sonreír,
pero llevo aquí muy dentro
lo que no puedo decir.

Sé que el amor no es eterno,
y aunque te quiera olvidar,
mi corazón se revela
y se empeña en recordar.

Escrit actualitzat amb data març 2023

Teresa Aranda

ÁNGELES

Ángeles y serafines
cantan con algarabía,
y decirle a mi Belén
que ha llegado el gran día.

Toda vestida de blanco,
como una azucena en flor
va radiante de alegría
a recibir al señor.

Como blancas palomitas,
como azucenas en flor
las acompañan las monjitas
a la parroquia del pueblo:
que es la de la Encarnación.

Ángeles y serafines,
cantan a la paz de dios
que va a tomar mi Belén,
su primera comunión.

Acompañada de sus padres
que de alegría están llorando,
pues no se puede explicar
ver un hijo comulgando.

Ya están todos en la iglesia
parece un gran palomar,
y cantando todos suben
al altar a comulgar.

Y los ángeles del cielo
los acompañan en su cantar,
ángeles y serafines
y las campanas tocando,
acompañan a mi Belén
que hoy está comulgando.

Palomita mensajera
que cruzas el ancho cielo,
dile a mi niña Belén,
lo mucho que yo la quiero.

Que en este día tan grande,
no la podemos olvidar
y le pedimos a dios
que la colme de felicidad.

Acompañada de tus padres,
abuela, hermano y tías,
sólo faltamos ahí
tu tía María y yo.

Mi Belén es más bonita,
que las estrellas del cielo.
Escrito en este papel
le digo cuanto la quiero.

Con muchos besos y abrazos
se despide ya tu tía.
Te deseo de todo corazón,
que seas feliz toda tu vida.

Aurora Herrero

NO SÉ QUIN AGAFAR

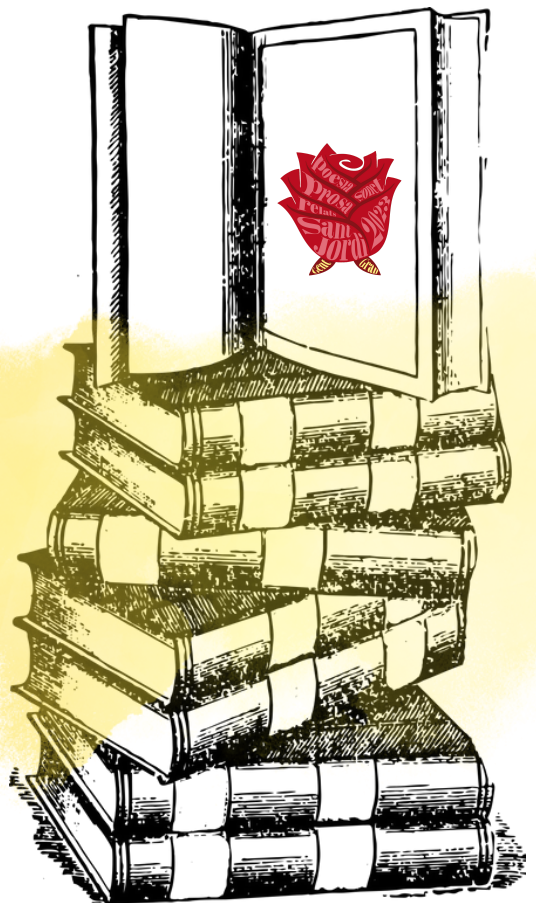
Els llibres m'apassionen
I m'encanten les històries
Siguin de pirates, siguin de sirenes
Totes tenen quelcom que m'interessa.

A l'estanteria mil llibres hi ha
I jo no sé quin agafar,
Tanco els ulls, m'apropro
El del Sant Jordi toca.

Encara l'he de mirar
I ja me'l començo a estimar
Sant Jordi, el drac, la rosa
I la princesa, tan preciosa.

Amb el cap sobre el coixí
Me'l començo a llegir
La nit és ben entrada
I estic ben enganxada.

A l'estanteria mil llibres hi ha
I jo ja sé quin agafar:
El de Sant Jordi m'apassiona
Em farà millor persona.

Carmen Vila

SANT JORDI

La història ens diu que als primers segles de la nostra era hi havia un cavaller militar de les tropes romanes, anomenat Jordi, que es va convertir al cristianisme i quan l'emperador romà li manar que perseguís als cristians, ells es van negar, llavor ho van fer presoner, condemnat i decapitat convertint-se en màrtir i més tard va ser santificat, d'aquí vé que el coneixem per Sant Jordi i que els catalans, molt més tard, ho adoptarem com Patró de Catalunya.

Avui 23 d'abril, dia mol assenyalat a tota Catalunya, perquè es celebra la festivitat de Sant Jordi, (patró de la nostra Terra), perquè és la data que va morir aquest llegendari cavaller.

Tots els principals carrers de les ciutats de Catalunya, de bon matí, ja s'engalanen cobrint els balcons amb la senyera i s'omplent de botigues i paradetes on es poden trobar tota mena de llibres i sobretot roses, és costum que als homes els regalin llibres i a les dones roses, que els enamorats regalen a les seves estimades o properes enamorades, també s'aprofita la diada per comprar i regalar aquells llibres que són més d'actualitat a totes les persones que estimem.

Sant Jordi s'ha fet famós al llarg de la Història de Catalunya, perquè al voltant de l'any 1400 i 1500 ens envaeix una malaltia que s'emporta una tercera part dels habitants de Catalunya (Peste Negra), segons la llegenda tot aixó va ser provocat per l'alè verinós que ens enviava un drac maligne que pretenia acabar amb tots els habitants, a qui es va enfrontar, el cavaller Sant Jordi que després de molta lluita va poder matar al maleït drac i salvà a la resta de la població.

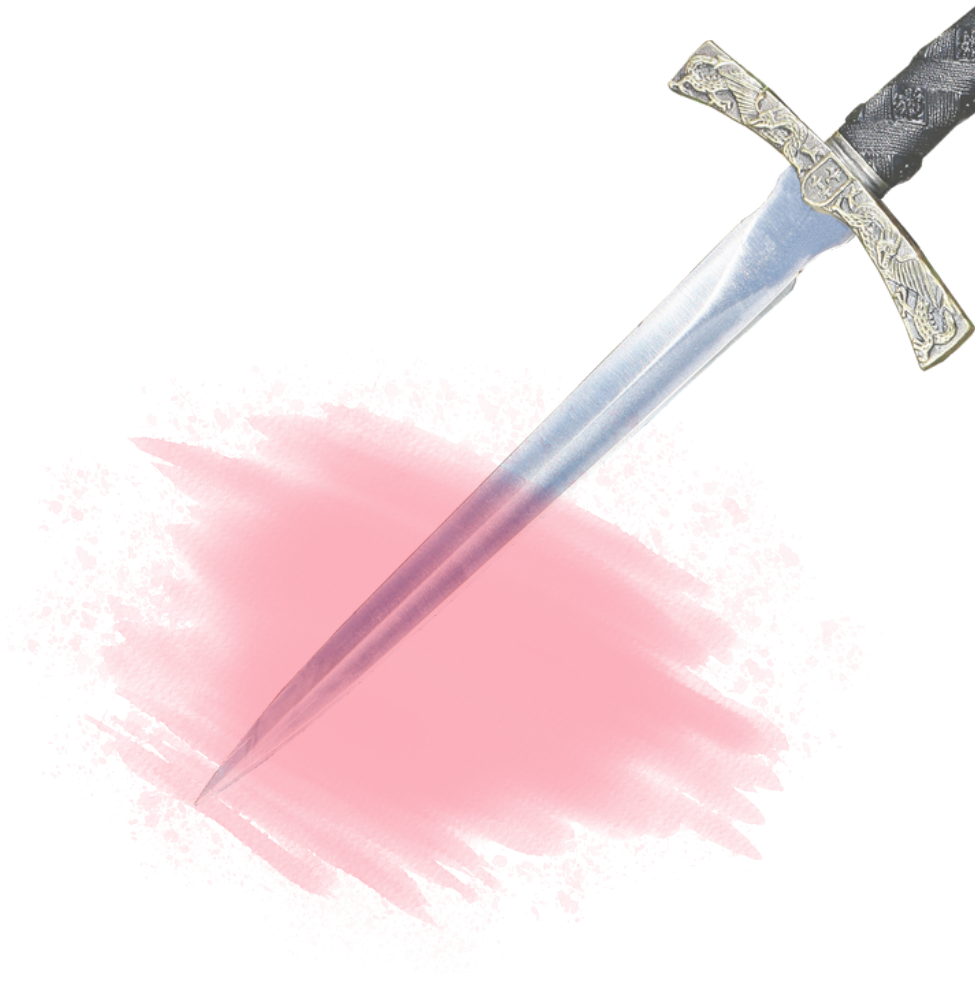
També hi ha una altra versió d'una llegenda que ens diu que fa molt de temps un drac, monstros i molt dolent, capaç de matar amb el seu alè envenenant l'aire que respirem, tenia atemorida a la població de Montblanc (Província de Tarragona) amenaçant-la de matar-los a tots.

A canvi de perdonar-los la vida, ho havien d'alimentar cada dia, primer es va menjar tot el bestiar, cabres, bous i tota classe d'animals, però quan el bestiar es va acabar, va voler continuar amb les persones, van començar sorteiant a qui li tocava cada dia, i un dia determinat li va tocar el torn a la princesa, el rei protestava però ja hi havia moltes famílies que havien passat per la mateixa situació i la princesa haver de sortir de la ciutat per anar a que el drac se la mengés.

Quan la princesa abandonava la ciutat i s'anava amb el drac, un cavaller de nom Sant Jordi, amb armadura brillant i sobre un cavall blanc, va aparèixer de cop per anar a rescatarla.

Sant Jordi va lluitar contra el drac i aixecant l'espasa, la va clavar atravesant al drac i ferint-ho de mort, va rescatar a la princesa, aleshores, el van lligar amb una corda i el van portar fins a les portes de la ciutat i allà davant de tots els habitants de la ciutat, Sant Jordi va rematar al drac, tallant-li el cap.

Al terra on es va bassar la sang del drac va aparèixer un roser ple de roses molt vermelles, Sant Jordi va collir una i li va regalar a la princesa, des de les hores totes les dones de Catalunya, el dia de Sant Jordi acostumen a rebre una rosa, com regal dels seus amics més estimats.

Juan Sospedra

VEJEZ

Voy a intentar resumir una última experiencia que me ha tocado vivir. He estado un tiempo en un Centro de día y he aprendido muchas cosas que ignoraba (no diré nombres para no molestar a nadie) pero todos deberíamos pasar un tiempo entre personas mayores con alguna deficiencia, nos ayudaría a aceptar lo que somos, tenemos y lo que podemos tener.

Mi hija, cuando me quede sola, preocupada por mi soledad, me buscó un sitio donde hubiese personas de mi edad, donde tuviese con quien hablar y hacerme la vida más llevadera.

Empecé a ir solo por las tardes para probar (y porque también era más económico). Desde el primer momento vi que aquel no era mi sitio. Detrás de cada persona había un problema diferente, algunos como yo, su estado se debía a salud física, pero muchos su estado era mental, no sabían ni su nombre, ni por que estaban allí.

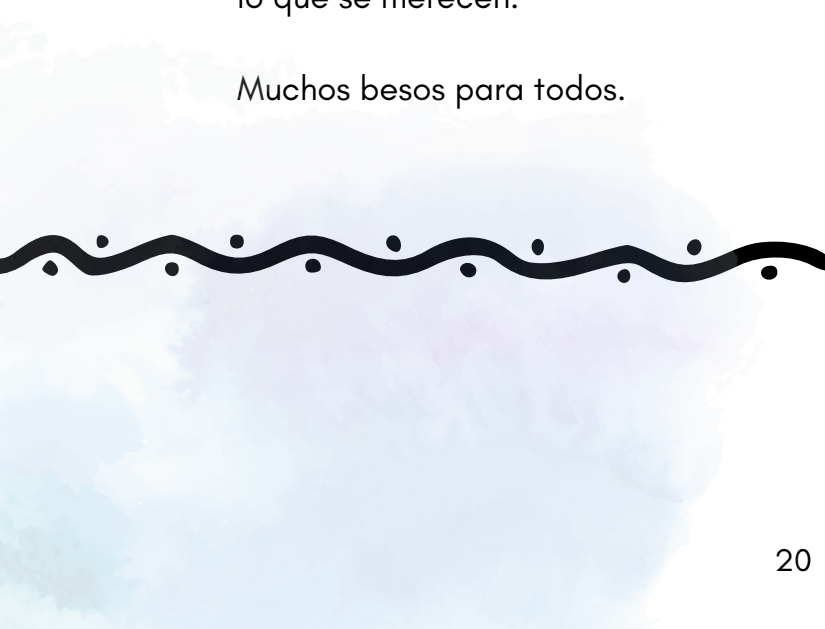
Los primeros días deseaba irme, pero pronto me encariñé de ellos, eran como niños pequeños, tenías que tratarlos como niños, con cariño y paciencia, ayudándolos en sus dudas y explicándoles las cosas de manera que lo pudieran entender.

Sentí una gran admiración por las cuidadoras, por su dedicación y su paciencia y siempre su trato con una sonrisa.

Espero que mi situación me permita volver, las aprecio y las encuentro a faltar. Para algunos seguro que yo no existo, pero ellas para mí sí. La vida es dura y en sitios como este te das cuenta de lo que representa la vejez. Para muchos es cumplir años, pero para otros es perderlo todo para seguir viviendo gracias a la ayuda de sus familiares y cuidadoras como las que allí hay y a las que mando todo mi cariño.

Espero que si empeoro me cuiden personas como ellas y que la vida les de lo que se merecen.

Muchos besos para todos.

Carmen Villaescusa

Queridos compañeros/as,

En pocos días celebraremos Sant Jordi, una fiesta entrañable en la que siempre he compartido un beso y un abrazo con la persona que más quiero. Mi compañero de vida. El que todavía me hace sentir mariposas en el estómago.

Hoy, con algunas arrugas de más, y con un amor que el paso del tiempo ha fortalecido, quiero compartir lo que ha significado en mi vida mi primer y único amor, mi marido.

Ese primer amor que con el paso de los años se ha hecho tan profundo, hasta el punto de no entender mi vida sin él. A su lado he encontrado serenidad, equilibrio, complicidad, fuerza, felicidad y pasión.

Aún recuerdo cuando lo vi por primera vez, una tarde de verano paseando por el río de mi pueblo. Yo vestía una falda negra de brillos y él llevaba una camisa blanca, y no paraba de mirarme y decirme por lo bajo, lo guapa que estaba. El corazón se me aceleraba con cada cruce de miradas. En ese instante me enamoré, fue un flechazo.

Aquel día reconocí al amor de mi vida y supe que lucharía por él, contra viento y marea.

Tengo grabado en mi memoria, nuestro primer beso, en ese mismo lugar, a escondidas de nuestros padres. Recuerdo como nos miramos y lo que significó para los dos, querer pasar toda una vida juntos. Gracias por tu tiempo.

Recuerdo aquel tiempo en el que nos tuvimos que separar para tener un futuro mejor. Aquellos meses se hicieron eternos y en ese momento comprendí que nunca más me separaría de ti.

Hemos vivido momentos difíciles, pero nunca he dudado que tú eras mi compañero de vida. También he aprendido a enamorarme de tus defectos y de tus debilidades, a crecer junto a ti. Gracias por sumar y no restar. No cambiaría mi vida junto a ti, por nada ni por nadie. Por eso sé que de este amor solo podía salir algo tan increíble y maravilloso como nuestros hijos. Te amo de mil maneras diferentes. Soy muy afortunada de haberte encontrado.

Si viviéramos otra vida, juro que te buscaría otra vez, hasta encontrarte.

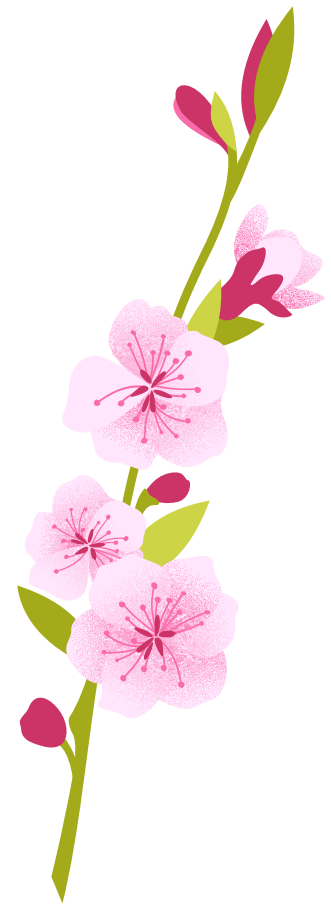
Escribo estas palabras para cuando me falle la memoria, todos sepan, quién ha sido EL GRAN AMOR DE MI VIDA.

*Aquesta carta va ser elaborada a partir de
les aportacions i vivències escrites
el dia de Sant Valentí, pels usuaris i residents de la
Residència i Centre de Dia Eixample el Prat.*

HAIKUS

participants del Club de lectura
Grans Lectors

JOAN CARRERA
PILAR GARCIA
CONCHI GARRIDO
VICTORIA MARTI
LEONOR MERCADER
MANUEL MONASTERIO

LINA NUBE DE FLORES

LINA CAMPANA Que tañe

LINA iglesia en el llano.

MANUEL MONASTERIO

20-5-22

Records de juventud
els Liliuns floreixen
alegria i tristesa

Leona 20 de Maig
2022

La primavera

La primavera floreix
i ens dona vida i color.

La tardor

Aviat arriba la tardor
cauen les fulles i brillen
els colors. fent els paisatges preciosos

L'hivern

L'hivern ens porta el fred i la neu

Tot això ens fa jugar i gaudir
el foc de l'hogar.

La primavera

- El día empieza y los pájaros se levantan
- Sus cantos inundan el paisaje de alegría
- Me llenan de alegría y ganas de vivir

Canto de aves
Primavera eterna
Agua de vida.

En silencio, te recuerdo
agua de primavera
belleza eterna.

Conchi Garrido

Sento córrer l'aigua del riu
jo em sento contenta
la onada del mar na i ne

La primavera ens porta flaires

V. M.

20-05-22

Poesies, proses i relats

Ramona Pané	1
María Buitrago	2
Graciela García	3
Teresa Bastida	4 / 9
Felisa Domínguez	5
Teresa Rof	6
Paquita Castillo	10
Carmen Villaescusa	11 / 20
Maite Contra	12
Centre Alois	14
Teresa Aranda	15
Aurora Herrero	16
Carmen Vila	17
Juan Sospedra	18
La Torreta Eixample El Prat	21
Haikus	23

Gràcies

Per
SANT JORDI
fem **PRAT**

gent
gran